

Сонце в інеї (уривок)

Наталі Івер

Увага! Ви читаете уривок з твору (ознайомчий фрагмент). Купуйте книжку на сайті [видавництва](#).

Пролог

Я часто бачу один і той самий сон: мене проти волі заводять на корабель, ведуть до каюти й залишають саму. Сідаючи у велике крісло, я намагаюсь заспокоїтися, але навіть браслет з бісеру — подарунок матері, який я перебирала пальцями у важкі моменти життя, не рятує. Я ще сильніше хвилююся і попри те, що ми досі в порту, мене вже хитає, ніби у відкритому морі. Нудить. Перед очима все пливе. Визираю через крихітне віконце і розумію: ми все ж відчалили.

Стоячи у застиглому стані, бачу, як мій рідний берег поволі віддаляється. Зникають сади, в яких я гуляла з раннього дитинства, вілли, де ми з сім'єю гостювали, й порт з кораблями, названими на мою честь.

Ось і усе. Кінець. Чується прощальний крик мартинів. Мій рідний Аквамарин залишився там... У сизому тумані, у минулому. Назавжди.

Розділ 1

З початку листопада погода в домінії Гласієм, найхолоднішій частині королівства Еніфія, різко змінювалась: якщо в кінці жовтня сніг випадав не кожен день і зазвичай сипав неспішно, скоріше припорошуючи усе навколо, то вже у перших числах останнього місяця осені вирували такі люті хурделиці, що за ніч сад перетворювався на білу хмару, з якої стирчали гілки й крони дерев, а кущі та лави ледь виднілися з-під снігу.

Після пробудження я, як завжди, вийшла на балкон, щоб крізь скло, розписане мереживом з інею, помилуватися красою саду. Мені відкрився знайомий вид, який завжди покращував настрій. За ніч сніг, ніби пух, обліпив густі ялинові гілки. Їхній колір завжди здавався мені не просто зеленим, а сплавом бірюзового та малахітового. Серед сліпучої білизни свіжого снігу вабили око червоні ягоди гостролисту та калини, покриті діамантовим пилом, що виблискував та переливався на сонці не гірше за мої прикраси. Стрункі ряди кипарисів нагадували засніжені гори, а кульки самшиту вздовж алеї — посипані цукровою пудрою пончики.

Вдоволено всміхаючись, я покинула балкон і перейшла до рутини: побувала у купальні, поснідала, годинку почитала. Відклавши роман, дістала із шухляди бісер та нитки, щоб почати плести нову прикрасу. Це мало бути широкое кольє, яке б закривало декольте і завдяки витонченому візерунку створювало ефект вуалі. Бісер я любила з

раннього дитинства, і коли підросла, мама подарувала мені велику коробку з чарівними скляними кульками двадцяти відтінків. Вона привезла їх із домінії Скла, де виготовляли усі наявні вироби зі скла й прозорого каміння, а також кришталь і дзеркала. Виплітаючи свої перші браслети, я й уявити не могла, що саме бісер стане тією павутинкою, яка триматиме мене за минуле.

У вікно гучно застукали сніжинки. Я підвела очі й задивилась, як вони відбиваються від скла і лягають рівним шаром на зовнішнє підвіконня. Вкотре зринули спогади про мій перший приїзд сюди: юна фейка, втомлена пошуком кращої долі, нарешті виборола її та переступила поріг цього палацу в надії віднайти в ньому щастя — на неї чекав шлюб із вродливим аристократом, якого вона до цього бачила лише один раз. Це було вісімдесят років тому, але дорога до позолочених дверей повз гостролисти з червоними ягідками, засипані снігом, закарбувалися в пам'яті назавжди.

Палац із першого погляду вразив своєю пишністю. Окрім фасаду з елегантними колонами й ліпниною, він мав велетенський каскад із мармурових сходів неймовірної краси, а по всій території двору, серед пишного вічнозеленого саду, стояли скульптури, що нагадували гостей в очікуванні балу.

Я мимоволі опустила очі на портрет на столі. У срібній рамці, поцяткованій перлами й квітами із самоцвітів, ця картина повсякчас нагадувала про найщасливіші роки мого життя з коханим чоловіком, який загинув у поєдинку десять років тому. Для аристократа виступи на арені вважалися благородною справою, а перемога завжди означала зміцнення авторитету серед знаті. Я відмовляла його від участі, та й він сам передчував лихе, але пішов, бо звик приймати виклики без страху й сумнівів. Меч його супротивника пройшов крізь груди й, разом з оваціями глядачів, забрав життя мого Велтара.

Хоча час відчутно притупив біль, портрет досі залишався на столі. Вісімдесят років шлюбу — мало за фейськими мірками, однак для мене вони відчувались як кілька століть, хоч і промайнули швидше за мить.

Одружувалась я не кохаючи. Обрала його, щоб урятувати себе і стерти клеймо вигнаниці, якої всі цуралися. Проте дуже швидко відчула те, про що шепочуться юні фейки, заглядаючись на верховних правителів та герцогів. Відколи зрозуміла, що маю почуття до чоловіка, кожен мій день з ним відчувався святом — насиченим, яскравим, повним приємних несподіванок. Чуйний, уважний, завжди усміхнений і лагідний, але водночас із твердим характером та амбіціями, Велтар заповнив собою мій час та простір, і я почувалась щасливою, як ніколи.

Його поважали, з ним рахувались, і я, завдяки йому, поступово увійшла до світського кола домінії Гласієм. Мене приймали з обережністю. Ще б пак! Мій батько Варакс разом зі своїм рідним братом та ще одним союзником почав Велику війну проти верховних правителів Лісітеї. Вони програли її. Саме це йому й не могла пробачити знать. Точніше мені. Хоч я й не була причетна безпосередньо, однак донька того, хто зазнав поразки й чию домінію закрили магією, щоб покарати, стала тою, з якою не хотіли мати справ.

З Велтаром ми подорожували Еніфією та іншими королівствами, бували на полюванні, де він показував, як приручити сокола, й одного разу подарував мені яструбицю, яку я назвала Луррою, давши їй частину свого імені, бо швидко відчула з нею особливий зв'язок. Цього птаха важко приручити — він відчуває чужий страх і ніколи не підкориться тому, хто хоча б трохи боїться. Я ж звикла не боятись нікого й нічого, хай то буде монстр чи підступна особа, яких траплялось чимало. Причому останніх набагато більше, ніж перших.

Чоловіка захоплювала моя безстрашність. Подарувавши яструбицю, він із захватом спостерігав за притравкою і щоразу хвалив так, наче у мене з руки їв дракон, а не птах. Я обожнювала Лурру і кожен раз, тренуючи її, милувалася, ніби бачила вперше, настільки величною була її гордовита досконала краса. Велтар вважав, що ми з нею схожі: обидві хижі, горді, самодостатні, але водночас вірні, прив'язані до того, хто дійсно нас любить. Я згадувала його слова повсякчас, виходячи з яструбицею в двір або у поле, де вона особливо любила бувати.

Моє плетіння з бісеру теж захоплювало чоловіка. Усе, що бачила навколо, я намагалася відтворити із кришталевих намистин. І щоразу чула щирі слова захвату. Справжнього, непідробного. Я вдягала ці прикраси на бали й часто отримувала компліменти, але лише в очах Велтара бачила щирість. За роки шлюбу я сплела найкращі прикраси у моєму житті. Відколи чоловіка не стало, тільки плела і розплітала, бо мені нічого не подобалося.

У двері постукали. Почувши мій дозвіл увійти, служниця повідомила про візит гості, чим здивувала, бо я сьогодні не планувала світських прийомів — утомилася від тупості й обмеженості аристократок. Хоч як старанно не обирай оточення, все одно чіплялися всі підряд, щоб зайвий раз побувати в моєму палаці, який на всю домінію славився своєю пишністю. Ще їх манила оранжерея.

Я й не проти показати, якби ці гості розповідали щось цікаве. Але ж з їхніх пащек вилітало стільки нісенітниць, що голова пухла швидше за тісто на пиріг. Яюсь я не витримала і заткнула трьох фейок корками від пляшок. Довго тоді про мене говорили у світських колах! Навіть якийсь час не запрошували на раути. "Велика" втрата, що й казати. Якби я переймалася думкою кожного, досі б жила на самоті у Вейрерії.

— Привіт, люба, — пролунав веселий голос моєї подруги Керіс. — Як у тебе справи?

Коли я одружилася, вона теж переїхала до Еніфії та оселилася в палаці у місті Акуллор, столиці домінії Гласієм. Я ж жила далеченько від нього, проте поруч шумів ліс чарівної краси, який подобався мені більше, ніж метушливі містяни. Але хіба для заможних фейрі існує відстань, коли є швидкі карети та еліксири для переміщення у просторі?

Візит Керіс миттю покращив мій настрій, ностальгія розсіялася.

— Привіт, Керіс, — усміхнулась у відповідь я і запросила на софу. — Усе добре. Принеси нам чаю, — наказала я служниці, яка мовчки кивнула і зникла в коридорі.

— Новини є? — обережно запитала подруга. — Щодо того ж питання.

Я зітхнула:

— Зі мною Моракс бачитися не хоче.

Фейка співчутливо погладила мою руку, її чарівні зелені очі дивились зі щирим жалем:

— Мені дійсно прикро. Але знаю, ти не облишиш це просто так.

— Звісно, ні. Зроблю все, аби поговорити з ним.

Я замовкла, бо не знала, що саме сказати ще: плану не було, я тикалася як сліпе кошеня та, крім впертості, не мала нічогосінько.

— А у мене є хороша новина: ми з Алерайо через кілька місяців одружимося, — обличчя Керіс засяяло. — Уже обговорювали, кого запросимо на весілля.

— Дійсно, хороша новина, — всміхнулась я і, зрозумівши, що слова прозвучали нещиро, одразу ж додала: — Ти знаєш мою думку. Люблю тебе страшенно і бажаю найкращого. Тому не припиню повторювати: не поспішай зі шлюбом.

— Ми вже два роки у стосунках, — заперечила вона. — Я справді кохаю його, і це взаємно. Так, у нього є темна сторона, але в кого її немає?

Насправді настільки темну, як в Алерайо, ще треба було пошукати. Син фейки, яка походила з нижчої знаті, та заможного впливового маркіза, наречений Керіс мав лиху славу: його боялися і зайвий раз не сперечалися навіть під час світської бесіди. Злопам'ятний, підступний та з гнучким розумом маркіз мав у своїх руках багато влади й впливу. Усюди снували його нишпорки та головорізи. Ніхто не наважувався говорити цього вголос, але я точно знала: ті, хто переходили дорогу Алерайо і його сім'ї, або загадково зникали, або втрачали все. Подейкували, що навіть сам верховний правитель Гласієму дружив з Алерайо. Усі двері домінії були відкриті для маркіза. Він, здавалося, міг купити кожного. А кого не вдавалося, того брав хитрістю. Я розуміла, що така влада, зосереджена в одних руках, — небезпечна руйнівна сила для усіх навколо і для моєї подруги в тому числі.

Сім'я Алерайо, яку він сам гордо називав "Гніздом Шершнів", була великою. Хитра мати-крутійка розуміла, що вийти заміж недостатньо. Щоб закріпитися у впливових аристократичних колах, треба народити якомога більше дітей та вдало одружити їх, а заодно і власних братів, яких було троє. Народивши аж дев'ятеро синів, вона поступово знайшла вигідну партію сімом. Найстарший, Алерайо, не піддався впливові матері та вирішив сам обрати собі наречену. Нею й виявилася Керіс, донька заможного вейрерійського герцога, яка мала безліч кавалерів і не поспішала під вінець.

Упевнений у собі, статний, з трохи грубуватим обличчям і волошковими очима, Алерайо ще під час першого танцю заявив моїй подрузі, що вона стане його. Він цього бажає і зробить усе, щоб цього досягти. Слова і рухи фейрі, повні рішучості та владності, у супроводі зухвалих доторків викликали в Керіс згубний інтерес та дивне тремтіння.

Алерайо зачаровував її з кожним днем дедалі більше. Моя подруга швидко закохалася, хоч і розуміла, що титул — одна з головних причин його цікавості. Проте ця причина, на щастя, виявилася далеко не на першому місці, бо його ставлення було ідеальним: маркіз завжди проявляв увагу до її побажань та нестримність у спробах

здивувати й потішити. Їхній роман почався стрімко і був настільки шаленим та пристрасним, що став приводом для заздрощів у багатьох фейок. Алерайо дарував розкішні подарунки, водив на турніри та до театру, привозив з-за океану різні диковини. Робив усе можливе, щоб вразити Керіс. Їй вдалося підкорити її серце, і коли він запропонував заручитися, отримав швидко беззаперечну згоду.

Мене ж маркіз настоював з дня знайомства — я теж мала кількох нишпорок, чия задача полягала у зборі корисних свідчень. Деякі були скоріше плітками, але я і їх брала до уваги, відмітаючи лише зовсім абсурдні речі. Мені подобалось знати все про всіх. У домашній бібліотеці я мала цілу полицю з теками, в які збирала перевірені відомості. Вони нерідко ставали в пригоді.

— Я знаю, чому тобі не подобається Алерайо, — зітхнула Керіс. — Можу запевнити: зі мною він інший. А владність та авторитет роблять його в моїх очах дуже привабливим, — вона закусила губу. — Це прозвучить безглуздо, однак поряд з Алерайо всі інші мої кавалери здаються боязкими хлопчиками. А він один — чоловіком, — її очі дивились на мене пильно.

— Бо може переламати комусь хребта? — уколола я, всміхаючись.

— Будь-що може. Його здатність досягати бажаного зачаровує, а вміння утримувати стільки влади — безмежно захоплює.

Я лиш хитнула головою:

— Ви ж іще не домовилися про дату весілля?

— Ні. Але думаю, це буде влітку. Хочу відсвяткувати у саду свого палацу, не бажаю переміщатися до південних доміній. А у тебе як справи? Не пригледіла кавалера? — всміхнулася вона, дивлячись на мене лукаво.

У дверях з'явилася постать служниці з великою тацею в руках. Розклавши на столі чайник, чашки, мед і солодощі, фейка безшумно вийшла.

— Поки ні, — знехотя відповіла я — розповідати дійсно було нічого. — Мені ніхто не цікавий, Керіс.

На балах до мене залицялися й чимало. Після загибелі чоловіка я вісім років майже ніде не бувала, а коли з'явилася, то мене враз обступили охочі — такий різкий контраст із тим, що було у Вейрерії! Я звела клеймо опальної принцеси й стала для багатьох ласим шматочком: чоловік залишив неабиякий спадок, тож я була заможною вдовою. Я звертала увагу на компліменти кавалерів — жоден з них не був щирим, окрім тих, що стосувалися вроди, — її хвалили цілком чесно. Хоч я й не прагнула якомога швидше одружитися знову, проте мала бажання зустріти того, з ким можна поговорити про щось, окрім балів та походеньки інших фейрі.

Часто пригадувалися оригінальні порівняння та компліменти мого чоловіка — ще ніхто з аристократів не сказав мені нічого навіть віддалено схожого, завжди звучала одна й та сама банальщина. Усі ніби мали список, який незмінно повторювали кожній фейці. Тому вже через пів години після знайомства, я прощалася, вичавлюючи з себе ввічливість.

— Ренадж сьогодні прибуває? — змінила тему Керіс.

— Так. Знаю, що він бачився з Мораксом, однак у листі про це — ні слова.

Про Моракса я старанно занотувала все, що мені приносили нишпорки: де його бачили, коли та з ким, як його прийняли королі та правителі Вейрерії, Далімеї, Мелефії, Арезії та Еніфії, в яких стосунках він із лісітейцями. Відколи моя рідна домінія звільнилася від магічної шкаралупи, Моракс зумів знайти спосіб домовитися з більшістю правителів та укласти торгівельні угоди.

Попри образу, я дивилася на нього із захватом, як на винятковий приклад того, хто зміг підкорити власну домінію після авторитарного батька та всього за чотири місяці налагодити зв'язки з королями, яких бачив уперше в житті.

Ренадж був моїм рідним дядьком по матері та дуже далеким родичем Керіс. Ми часто листувалися, відколи я покинула Вейрерію. З місяць тому він пообіцяв завітати до мого палацу, коли буде проїздом в Акуллорі. Страшенно сумуючи за ним, я з нетерпінням чекала вечора, прокручуючи в голові питання, які назбиралися за пів року розлуки.

Моя подруга похитала головою:

— Я на твоєму боці, та водночас хочеться відмовити тебе від цієї затії. Ти двісті років марила поверненням, і зараз я бачу, що стає тільки гірше. Ти одержима, Елу, — її очі наповнилися щирим занепокоєнням.

— Це стало справою принципу, — заперечила я. — Моракс вигнав мене з рідних країв, коли я була зовсім юною. Вважаю — несправедливо. Не маю жодних претензій на престол, бо моя мати була звичайною коханкою, хоч і аристократкою. Однак право бувати на рідній землі я вибору. Чого б це мені не вартувало.

— Сподіваюся, ціна, яку ти заплатиш, буде співмірною з цінністю, яку отримаєш. Хочеш зустрітися з кимось із родичів?

— Так. Щоб дізнатися, як загинула моя мати, — я зупинилася і зробила вдих трохи глибший, ніж зазвичай: ця тема досі давалася мені важко. Мати безслідно зникла одного дня, й усі намагалися мене переконати, що вона просто покинула домінію. Навіть дядько Ренадж вперто повторював це. Я ж була впевнена — її вбили. — Керіс, я не плакаю надії, що хтось жадає поріднитися зі мною. Я — донька коханки правителя, народжена обманом. Хоч про це й забули в Еніфії, в Аквамарині пам'ятатимуть завжди. Мій батько міг вигнати нас обох. Однак цього не сталось, за що я йому вдячна, як і за те, скільки він зробив для мене. Подарувати титул принцеси й можливість вчитися, як усі інші аристократи, — кого ще настільки великодушного серед правителів ти знаєш, любя моя?

— Твій батько, попри свою репутацію загарбника, дійсно вчинив благородно, — погодилася вона.

— Я тут дещо придумала, — я підвелася і підійшла до балкона. Сніг посилювався і вже валив густою стіною. — В Акуллорі скоро сезон боїв на арені. Дехто зі знайомих пообіцяв попередити мене, коли прибуде Моракс. Він точно не пропустить ці бої, бо на них з'їжджаються гості з усіх сусідніх королівств.

— Може, краще попросиш Ренаджа?

У її словах був резон: Моракс не відмовить йому в зустрічі, а коли разом із дядьком прибуду я, доведеться й зі мною розмовляти. Однак я не хотіла нікого втягувати. Тим паче, що він нещодавно бачився з моїм братом і, якби помітив хоча б найменшу можливість для зустрічі, то вже про усе домовився б сам. Я чекала на його приїзд, щоб дізнатися подробиці. Раптом йому вдалося переконати Моракса зустрітися, і він хоче повідомити про це у розмові, а не письмово?

— Я б могла попросити Алерайо, — раптом запропонувала Керіс. — Тобі добре відомо про його вплив у домінії. Моракс зустрінеється з ним охоче, я впевнена. Знаю, що він веде справи з аристократами звідусіль. Серед пліток є чимало корисного, — вона хитро всміхнулася.

— Тільки не Алерайо, — я застережливо виставила руку вперед. Сама згадка про маркіза викликала протест. — Це моя справа, і я хочу вирішити її без сторонньої допомоги. Моракс має прибути до Акуллору. Там його й упіймаю. Якщо цього разу не вийде, доведеться шукати інші способи.

— Або облишити цю затію, — обережно мовила Керіс, розтягуючи слова.

— Я не відступлюся, — похитала головою я.

Попри мою рішучість та впевненість в успіху, в роті пекла гіркота можливої поразки. Поки ще не дуже сильно, але вже насиченіше, ніж навіть пару місяців тому.

— Можу поїхати з тобою.

— Не варто. Ти не любиш турніри.

— Я не збираюся дивитися. Лише тебе підтримаю, Елу, — Керіс підвелася і, зробивши кілька кроків до мене, міцно обійняла. — Дуже за тебе переймаюсь і хочу вберегти від болю розчарування. Твоя наполегливість мене завжди захоплювала. Але інколи скелю лупати безглуздо. Під каменем не завжди є золото.

— Під цим каменем точно є. Воно моє, і я його заберу, — упевнено заявила я і всміхнулася. — Розкажи, що цікавого в місті останнім часом? Ярмарки чи виставки картин?

— Ох, насправді нічого, вартого уваги. Але все ж дещо тобі повідаю, — змовницьки всміхнулася вона і почала ділитись плітками.

Керіс любила занадто пікантні подробиці світського життя аристократів. Інколи це втомлювало, але ми не бачилися понад тиждень, тож я мала сили та терпіння вислухати й навіть посміятися з деяких.

Розділ 2

Час із Керіс минув так швидко, що я незчулася, як слуги накрыли на обід. Ми поїли вдвох, попрощалися, і подруга відправилася додому, а я піднялася до бібліотеки, де решту дня відповідала на листи й розбиралася зі справами мармурових кар'єрів, якими володів мій чоловік. Після його смерті управляти спадком було складно: я, хоч і була родом із домінії Каміння, розбиралася лише у самоцвітах, про мрамур знала мало.

В Еніфії він коштував дуже дорого, тому, власне, мій чоловік і був таким заможним

— у його володінні було дванадцять великих кар'єрів. У мене пішов рік на те, щоб навчитися розбиратися у звітах та віддавати накази керівникам. Остерігаючись підступності з їхнього боку, я перші місяці майже не спала — безупинно вивчала все про видобуток та торгівлю мармуром. В аристократичних колах загибель чоловіка часто вела до знищення джерела доходу його сім'ї. Я стала чи не першою в домінії, хто не лише зберегла спадок, а й навіть трохи збільшила дохід.

Після справ, пов'язаних із кар'єрами, я взялася читати новини, які відучора не розгортала. Мені щодня приходили сувої з важливими свідченнями щодо подій у домінії, королівстві та за його межами. Вельможі мали можливість отримувати новини напряму до своєї бібліотеки, у той час, як звичайні фейрі купували їх у головній міській бібліотеці, що розташовувалася на центральній площі Акуллору. Я завжди багато читала, щоб бути в курсі новин та змін у світі. Мені подобалося бути обізнаною в усьому, що мене стосувалося або могло торкнутися. Знання давали відчуття озброєності.

Закінчивши з листами й новинами, я спустилася до оранжереї — свого улюбленого місця, де збиралася зустріти дядька Ренаджа. Її на весілля подарував мені чоловік, щоб наповнити моє життя у сніжній та похмурій домінії Гласієм кольорами та ароматами півдня — у Вольтрії я жила в теплій, сонячній частині королівства, де завжди буяли квіти. Про моє походження він теж знав: домінія Каміння була розташована на березі океану. Гранатові й цитрусові дерева, кактуси й пальми у мене завжди асоціювались лише з нею. В оранжереї їх посадили з перших днів, і я не могла натішитися кожним кущиком й квіточкою. Поступово добра частина приміщення відійшла під гібіскуси, жоржини, соняшники та інші квіти, які нагадували мені сонце.

На підвіконнях, подібно факелам, квітли вогняні гладіолуси та клівії, трохи нижче тяглися полиці з чорнобривцями, чий солодко-пряний аромат завжди відчувався насичено й терпко. По сусідству росли п'янки лілії, велетенські пелюстки яких ніби поцілувало сонце, і вони вкрилися густими веснянками. На найнижчому ярусі радували око пишні шапки циній, хризантем та газаній. Я вже й забула вигляд колон та арок — настільки густо їх оплели жовтогарячі настурції та троянди з крихітними бутончиками, які наповнювали оранжерею медовими ароматами. В ній пахло літом, теплом і сонцем. Я підживлювалася цією світлою струмливою енергією, поки бувала тут. Нерідко, торкаючись пелюсток, подумки переносилася на набережну Аквамарина, повітря якої було насичене ароматом солоної води, і блукала нею, роздивляючись арки, вкриті бугенвілліями, та скульптури, обплетені квітучими ліанами.

В оранжереї також стояв великий камін і дві софи обабіч. Навпроти нього — шкура ведмедя та з десяток подушок. Я любила лежати на них, роздивляючись смарагдове листя ліан на стелях. Особливо вночі. У зимові місяці тріскучий мороз вкривав скло інеем, і зорі, які я бачила крізь цю діамантову вуаль, набували чарівного сяйва.

Насолоду від тиші й гармонії могли порушити лише монстри, які прибігали із Зеленої зони: їх манив мій оазис серед снігу. До кордону з нею було менш як тридцять тисяч кроків. Для монстра — не відстань. На щастя, лізли переважно малі, але вони

примудрялися прогризати дірки в стінах, залізати всередину та об'їдати соковиті пагони й солодкі бутони. Я не боялася цих створінь: чоловік свого часу навчив мене спритно управлятися з косою — гострий клинок перерубував голову або тіло шкідника навпіл. Далі монстр уже небезпеки не ніс. Проте так легко вбити можна було лише вчасно помітивши загрозу. Якщо ж чудовисько беззвучно підкрадалося і, зачавшись, вибирало вдалий момент для атаки, шанси вижити падали майже до нуля.

Раніше вони приходили вкрай рідко, але останнім часом дещо змінилося: їх чомусь усе більше приваблювала моя оранжерея. Я розв'язала цю проблему — купила у місцевого жерця Меритія магичні сітки та впіймала кількох монстрів за декілька днів. Їх одразу ж убив мій охоронець. У палаці вартових було чимало, але до свого улюбленого місця мені не хотілося підпускати незнайомців, тому вони чатували в саду, неподалік від дверей до оранжереї.

Здавалося, незвані візити із Зеленої зони припинилися, проте з місяць тому одну з сіток хтось порвав. Тоді я переступила через свої переконання і дозволила охоронцеві ночувати всередині. Уже через декілька днів знайшла його мертвим. Судячи з виїдених мізків нещасного, він зіткнувся з прінкаєм — це той, що стрибає жертві на голову і хвацько розколює череп, ніби яйце, аби поласувати його начинкою.

Довелось найняти іншого охоронця. Проте і з ним трапилася така ж халепа, хоч і не від прінкає. Зараз в оранжереї сидів третій, і я вже була готова почути, що і його загризло чудовисько.

Увійшовши до оранжереї, я застала охоронця біля каміна. Він сидів у кріслі, яке принесли спеціально для нього, щоб той не користувався софами, оббитими дорогою тканиною. Чоловік ліниво крутив у руках кинджал, роздивляючись різьблене руків'я. Помітивши мене, підвівся, привітався і спитав, чи не заважає. Я не любила зайвих вух, тож попросила вийти.

Розмістившись на подушках навпроти каміна, знову задумалася про Моракса. Турнір в Акуллорі був ідеальною нагодою — я знатиму точний час його прибуття і цього разу впіймаю брата, хоч яким невловним той не здавався. Мої спроби побачитися почалися одразу, як я дізналася про зникнення магичної шкаралупи над домінією Каміння. Однак куди б я не прийшла, Моракс або зникав, або скасовував візит.

Опинившись зі мною віч-на-віч, він не стане тікати. Я мимоволі зітхнула — найміцніші скелі домінії Каміння були м'яким податливим оловом у порівнянні з характером мого брата. Про нього багато пліткували: називали безжальним, зарозумілим і непоступливим. Для мене це не було відкриттям — найгірші чутки не передавали й третини того, що про Моракса знала я. Він умів завдавати болю у власний чудернацький спосіб, який я називала витонченою жорстокістю. Моракс говорив зверхньо та холодно, майже не рухаючись, чим виказував глибоку байдужість, що викликала відчуття гнітючої нікчемності й бажання вмерти тієї ж миті. Минуло двісті років, а я досі не забула, як усередині мене все вкривалося кригою, варто було почати з ним розмову.

Однак я знала дещо цінне: Моракс керувався зиском у всьому, що робив. Це

підкріплювало мої сподівання на те, що з ним можна домовитися. Я безупинно сушила голову: як повести бесіду так, щоб він побачив у моєму поверненні вигоду? Запропонувати йому угоду? Але що я можу дати? Одружитися з кимось зі знаті? Я досі для них опальна. Та й не хотілося б виходити заміж за тих, хто, можливо, причетний до смерті моєї матері.

Двері легенько скрипнули, і з морозного саду увійшов усміхнений Ренадж у хутряній накидці та високих засніжених чоботях. Я підскочила і побігла до нього, сміючись, як дівчисько.

— Мила моя Елу, — протягнув він вдоволено, цілуючи мене в обидві щоки, — як я за тобою скучив! Не вірю, що нарешті побачилися.

— Я теж, дядьку, — похитала головою я, пританцьовуючи на місці від радощів. — Дуже чекала твого приїзду. Ти ж залишишся на ніч?

Я подивилася на нього з надією і за жалем, що блиснув у його очах, зрозуміла, що ні.

— Мені прикро, крихітко. Маю їхати, бо зранку в Ардорі аудієнція з верховним правителем. Але пробуду з тобою весь вечір.

— Ти, певне, голодний. Зараз покличу слуг.

Я миттю торкнулася намиста, що висіло біля дверей. Виготовлене зі спеціальних камінців, які передавали звук на відстані, воно слугувало зв'язком зі слугами на кухні. Тільки-но я покрутила його, як уже через кілька хвилин до оранжереї вбігла служниця й, отримавши мій наказ, хутко вийшла.

— Розповідай, що нового, — я запросила дядька до каміна.

Він зняв накидку і начепив на вішак біля дверей. Я замилувалася його ошатним вбранням: як завжди, у бездоганно зшитому костюмі кольору гірко шоколаду і сорочці відтінку пряженого молока — скільки пам'ятаю, Ренадж завжди вважався неабияким чепуруном.

— Я бував у Лісітеї, — почав він. — Проте не в Аквамарині, на жаль, — його очі знову подивилися із легким сумом.

Я зітхнула:

— Бачив когось з аристократії?

— Лише генерала Данделлона та міністра Оріакса. Ясна річ, я нічого не питав щодо... — він кашлянув, — твого повернення. Про це варто говорити лише з Мораксом.

— Звісно.

— Я привіз тобі смаколики. З домінії Каміння, — я з радісним здивуванням подивилася на нього, на що мій гість одразу ж уточнив: — Купив їх у столиці Лісітеї — Тефіді. Там тепер теж є правитель. Аррон.

— Здається, це син колишнього правителя домінії Мистецтв, — пригадала я.

— Правильно, — кивнув Ренадж. — Намісників, які століттями засідали в столиці й представляли домінії Лісітеї, Моракс стратив.

— За яким правом? — мене вразила ця новина. Звідки у мого брата стільки повноважень?

— У тому-то й справа, що ні за яким, — зітхнув він. — Не скажу, що небезпідставно. Він усе перевіряв цілком законно, але вони з Тіарнаном...

— Син Дорнана, колишнього правителя домінії Опівнічного Місяця?

— Саме він. От вони удвох і підминають Лісітею під себе.

— Ти вбачаєш у цьому небезпеку?

— Для Еніфії — ні. Та й для Вейрерії навряд чи. Однак ці двоє — дуже сильний союз, — на обличчі Ренаджа була добре помітна збентеженість. — Правитель столиці теж із ними, до речі. У їхніх руках зосереджено дуже багато влади, — дядько похитав головою, — і намірів її збільшити.

Тим часом служки принесли їжу на тацях і накрили невеличкий стіл.

— Мені не дає спокою одне питання: як інші правителі Лісітеї пробачили моєму братові? Він же син і племінник двох загарбників, які вбили майже усіх правителів під час Великої війни.

— Йому й не пробачили, крихітко. Моракс — хитрий жук і вміє домовлятися на вигідних умовах.

— Які вигідні умови можу запропонувати я? — я заглянула йому в очі, шукаючи там відповіді.

— Не поспішай, — мовив він дуже серйозно. — Ще встигнеш придумати, що запропонувати. Спочатку зустрінься, щоб показати, якою ти стала. Підготуйся до розмови. Ти не повинна мати вигляд тої, що втратила надію. Ти не у відчаї, золотко, — Ренадж пестливо погладив мою руку, дивлячись у вічі. — Ти процвітаєш у нових умовах. Однак бажаєш отримати те, що належить тобі за правом. Не говори з ним зверхньо, проте й не принижуйся. Ти — принцеса, — останнє він сказав з теплою усмішкою.

— Наполовину, — всміхнулась у відповідь я.

— Твій характер робить тебе повноцінною, — Ренадж ніжно погладив мій зап'ясток. — Ти стала частиною вищого світу Вейрерії, куди зазвичай бастардів не пускають. Потім одружилася з аристократом з Еніфії, володієш чи не королівським палацом і маєш спадок, якому позаздрить будь-яка фейка домінії, — замовкнувши на якусь мить, він продовжив: — Не знаю жодної незаконнонародженої принцеси, яка мала б стільки досягнень.

Я засміялася:

— Вони всі завдяки шлюбу. Якби я стала міністром або жрицею, тоді можна було б розцінювати це як справжнє досягнення.

— І багато міністрів та жриць серед принцес ти знаєш? Чи серед аристократок? Для них удалий шлюб — найбільше в житті досягнення. А шлюб із верховним правителем — вершина мрій.

— Не моїх, — зауважила я. — Характер характером, але я не плекаю ілюзій. Жоден правитель не обрав би принцесу-бастарда.

— Можливо, цей правитель ще не отримав свій престол? — підморгнув Ренадж і прийнявся накладати собі їжі.

Сьогодні була дичина з моїми улюбленими овочами та горіховим соусом. Її аромат швидко наповнив оранжерею, перебиваючи пахощі квітів, і викликав неабиякий апетит. Слуги тим часом принесли ще кілька страв, серед яких мою увагу привернули запечені в меду крильця, тушковані сливи з гвоздикою та паляниці з гречаного борошна. Усе це готувалося за рецептами домінії Каміння.

— Думаєш, амбіцій хоч когось із місцевих аристократів вистачило б, щоб посунути принца домінії Гласієм? — запитала я обережно. — Ти їх бачив взагалі? Я запросила одного на полювання. Думала, його забере моя яструбиця. Інший ледь утримався на коні. Третій шість разів за пів години сказав мені один і той самий комплімент: "Ти гарна, як сніг, що випав на ягоди гостролиста", — я знизала плечима і скривила гримасу награного відчаю.

Ренадж гучно розсміявся:

— Тобі не догодиш. Однак у нашому королівстві є ще три домінії. Можливо, десь там знайдеться аристократ з дійсно великим потенціалом. Особливо поряд з такою дружиною, як ти, — я недовіркою покосилася на нього, і він знову всміхнувся. — Щоб стрибнути вище своїх можливостей, треба мати не лише певні якості, а й того, хто у тебе вірить. Звісно, можна обійтись і без цієї особи, але з нею тернистий шлях відчувається приємніше, шипи жалять менш болюче. Бо той, хто у тебе вірить, заліковує рани підтримкою.

— Поетично, — відповіла я з іронією. — Вельможам домінії треба повчитись мистецтву компліментів та філософських роздумів у тебе, — дядько вдоволено засміявся, йому була приємна моя похвала. — Якщо знайдеться такий, хто зі мною стане правителем, буду тільки рада. Сподіваюсь лише, що йому не заманеться змінити правительку.

— Чи побоюєшся? — ущипнув Ренадж.

— Не за себе переживаю. Просто... — я замовкла і неспішно відпила вина, — не хотілося б стати вдовою вдруге.

Дядько вибухнув сміхом. Я теж засміялася і, коли заспокоїлася, додала:

— Якби Велтар обрав шлях правителя, я б ішла з ним пліч-о-пліч і підтримувала безжодних нарікань. Бо знаю, що коли б він зійшов на престол, то першою посадив би туди мене, — я зітхнула і відпила ще вина. — Не говорімо про сумне, — додала вже за звичкою: у кожній розмові з дядьком мимоволі згадувався мій чоловік, бо тема шлюбу неминуче поставала у вигляді привида або туманного майбутнього.

— Але ти до нього сама повертаєшся, — мовив Ренадж співчутливо і, відклавши тарілку, підсів ближче й пригорнув мене до себе. — Відпусти минуле, золотко. Інакше навіть якщо зустрінеш когось, між вами назавжди застрягне тінь Велтара.

— Я думаю, воно саме поступово відійде, коли зустріну того, з ким не захочеться порівнювати. Нікого і ніколи, — дядько ствердно кивнув, а я, змінивши тему, продовжила: — Ти знаєш, що Керіс та Алерайо нещодавно заручилися? Весілля планується на літо, — останнє я вимовила трохи напружено.

Ренадж це вловив:

— Знаю. Твій тон викликає змішані відчуття. Тебе насторожує його поведінка?

— До Керіс він ставиться добре. Але я чула про нього чимало лихого. Побоююсь, що жорстокість маркіза може торкнутись і її.

— Впливовий чоловік не може обійтись без жорстокості, — хмикнув він. — Велтар теж її мав. Хіба тобі діставалося?

— Ніколи, — я заперечно похитала головою в знак підтвердження його слів. — Переживаю, що Алерайо замкне Керіс у клітці. Велтар зробив мене своєю, не відібравши при цьому свободу. Та чи вчинить так Алерайо з нашою Керіс?

Замість відповіді Ренадж важко зітхнув і розімкнув обійми. Повернувшись до тарілки, він відкусив шматок м'яса і, коли прожував, нарешті сказав:

— Знаєш, я тримав тебе у палаці, ховаючи від усіх. А ти просочилася крізь мої пальці, мов вода. Коли ще була джерельцем. Зараз ти — повноводна річка. А Керіс, на жаль, так і залишилася струмочком. Я б хотів, щоб ти захистила її. За можливості. Вона легковажна, але добросердна. Мене бентежить цей Алерайо, однак я розумію, що як не він, так інший. Керіс уміє притягувати до себе поганців, — він гірко всміхнувся.

Я зітхнула. Кілька років тому моя подруга мало не одружилася з іншим пройдисвітом. Довелося зібрати чимало доказів, щоб відкрити їй очі. З Алерайо все складніше: він — хитрий стратег, якого обійти непросто. Хоч його справи й брудні, однак зроблені філігранно.

Ми з Ренаджем прогомоніли до глибокої ночі, аж поки він не попрощався і не відбув, а я залишилася в оранжереї та якийсь час лежала, роздумуючи про сьогоднішній візит. Кожна зустріч з ним залишала ціле намисто приємних спогадів. Колись я на нього злилась за те, що тримав мене якомога далі від світського кола Вейрерії, а потім зрозуміла: він лише намагався захистити від образ, глузування та знущань.

Однак Ренадж, здавалося, забув, що я — донька Варакса, могутнього фейрі з рідкісним даром висмоктувати магичні сили інших істот. І хоч я не успадкувала це, мені дістався характер, завдяки якому я отримала життя, про яке не могла мріяти жодна байстрючка. Мій батько був жахливим чоловіком: жорстоким, підступним, владним хижаком і тираном. Хоч як не хотілося бути схожою на нього, але у хвилини відчаю я нагадувала собі, чия кров тече у моїх венах і звідки можу черпати сили йти далі.

КІНЕЦЬ ОЗНАЙОМЧОГО ФРАГМЕНТУ